

Theater: Zot zijn doet geen zeer

© Franky Verdickt

The Play = The end is dear

Gezelschap = Compagnie Barbarie

In een zin = Dit stuk is zowat de beste Barbarieworp ooit die naast geinig en absurd te zijn ook een rakend portret schetst van de wanhoop, het verdriet en de verlorenheid die een mens kan overvallen en horendol maken. Nu alleen nog aan de vlottere montage van de scènes sleutelen.

Hoogtepunt = De dames proberen een levende, erg wankel toren te maken om het dak te dichten met faceliftplakband...

Score = * * *

Quote = 'Moest men iedereen die naar de Aldi gaat vragen om te zwaaien. Dan zou de hele stad staan zwaaien.'

Terwijl een microfoon het geluid van een zoemende ventilator laat aanzwellen tot een venijnige storm, komen vier actrices op. De een ziet er slonzig uit met lange loshangende haren en een houthakkershemd. De andere beplakt haar gezicht met doorzichtige plakband om een facelifteffect te verkrijgen terwijl de derde in bikini en doodskoppenjurkje over de scène huppelt. En de laatste verbergt haar zicht achter een zonnebril en beweegt zich behoedzaam voort op plateau-enkellaarzen waar modepoppen à la Paris Hilton een moord voor zouden plegen.

Aan zothed hebben de dames van Compagnie Barbarie allermint ingeboet nu ze niet langer twintigers zijn. Ook hun voorliefde voor absurde humor blijft in *The end is dear* stevig overeind. Maar er is meer! In *The end is dear* trekken ze voor het eerst écht hun monden op. Daar donderen (nog) geen literaire zinnen uit maar treffende frasen over 'den Aldi', persoonlijkheidsstoornissen, gestorven vaders en beren die broodjes smeren.

Dit stuk is zowat de beste Barbarieworp ooit die naast geinig en absurd te zijn ook een rakend portret schetst van hoe wanhoop en verdriet een mens horendol kunnen maken. Al blijft het jammer dat de zotte tantes nog steeds niet uitblinken in het vlot monteren van hun tragikomische beelden.

© Els Van Steenberghe